

Лицето му е печално, замислено, дори загрижено, очитѣ му трѣскаво горятъ. И той непрестанно пуши.

Щомъ стигне до срѣдата на улицата, той забавя стѣпки, поѣкога дори спира, като се заглежда презъ зеленитѣ рѣшетки на дървената ограда. Въ малката кѣщичка въ двора, приклепнала между голѣмитѣ здания, свѣти само единъ прозорецъ. Но никаква сѣнка не играе по бѣлия освѣтенъ трансперантъ. Сякашъ нѣма живи хора тамъ. И тихо е, нито гласъ.

Високиятъ човѣкъ не се отчайва и чака. После пакъ се разхожда и отново застава. Неѣде се хлопва врата, освѣтениятъ прозорецъ внезапно угасва, а следъ нѣколко мига свѣтватъ два нови.

Сега високиятъ човѣкъ стои на щрекъ. Бързо диша, очитѣ му сѣ приковани въ новитѣ свѣтлини. Той хапе устни отъ болка. Желанието да зърне поне сѣнката на затворенитѣ вѣтре е напрегнало всички мускули на лицето му. Но, очевидно, тази вечеръ не му върви. Изведнажъ освѣтенитѣ прозорци угасватъ, тъмнината ги поглѣща за мигъ напълно. Хората въ тази прихлѣпена кѣщичка си лѣгатъ рано — за тѣхъ деньтъ е свършенъ вече, тѣ нѣма какво да чакатъ отъ него.

Високиятъ човѣкъ дълбоко въздѣхва и казва, като чели на себе си, едва чуто:

— Мили мои, простете! Лека ноцъ!

И бавно-бавно, той си трѣгва. Свива задъ жѣла и се смѣсва съ другитѣ хора отъ навалищата на голѣмата улица.

*

А презъ деня се случи следното:

Сжщиятъ високъ човѣкъ, неизмѣнно съ цигара на уста, съ продълговатъ овалъ на лицето и горящи очи, нѣколко пѣти минава по малката уличка.

Зимното слѣнце грѣе ласкаво и иска да напомни за лѣтото, но това е само споменъ за лѣто.

Когато той се обръща на жѣла и поглежда, предъ вратата на малката кѣща изкача малко момиче съ топка въ рѣще. То я подхвърля, но рѣцетѣ не успѣватъ да хванатъ гумената топка когато пада и тя се търкулва по улицата. Детето, облеченото въ черно кадифено палтенце, тича да я вземе.

Въ този мигъ високиятъ човѣкъ, сжщо развълнувано, бърза, почти тича. И като настига детето, вика съ разтреперанъ гласъ:

— Славче! Славче!

Детето радостно трепва. Ще се задуши отъ радостъ. Двата се хвърлятъ единъ къмъ другъ и се прегръщатъ дълго. Детето казва високо, съ възторгъ: